

Allò fonamental i allò accessori

Un dirigent del P. C. d'Espanya ha fet una declaració segons la qual a Madrid "no hi ha concentracions obreres com a Barcelona o a Biscaia". La qual cosa, tot i no ésser de cap novetat, ha de fer pensar un obrer català, sobretot si és comunista. I, per extensió, tot comunista de no importa quin país. Perquè, què vol dir que hi ha més "concentració obrera" a Barcelona i a Bilbao que a Madrid?

Vol dir que Catalunya i Euscadi es troben, en el procés de l'evolució social i econòmica - i per tant política -, en un pla més avançat que la resta del territori peninsular i que per força els esdeveniments de no importa quina caràcter tindran sempre formes d'expressió diferents i fins i tot antagòniques i sempre més importants que les de les zones en les quals les formes de producció i les relacions que en deriven són, en comptes de les derivades d'una societat on predomina la indústria, les derivades de les formes agràries de llur producció i llurs relacions. I això val per a tots els països del món. Lenin triomfà a Petrograd, no pas perquè era la capital de l'imperi, sinó perquè era la principal "concentració obrera" russa.

Així, doncs, és voler fer entrar el clau per la cabota quan de més o menys bona fe es dona més importància al soroll d'una piula que esclata a Madrid que no pas a una canonada engegada des de Barcelona o Bilbao. Acabem de llegir-ho signat per un dirigent comunista, bregat en l'art de fer-s'ho venir sempre bé i tot per a intentar demostrar que Madrid ha d'anar per força al cap de l'explosió que farà caure el franquisme.

Un marxista no pot ni somiar-ho. Aquestes són il·lusions que tenen per mòbil altres raons que les de la dialèctica, raons sovint inconfessables de capriciosa hegemonia política i àdhuc personal.

No. Vam perdre una guerra, perquè, d'una banda, no teníem armes i, de l'altra, perquè el capitalisme mundial va decretar la nostra asfíxia. Però vam tenir guerra, perquè, entre altres causes, la sublevació fou esclafada a Barcelona el 19 de juliol i no el 20 a la caserna de la Montaña, de Madrid. Perquè a Barcelona hi ha "concentracions obreres", perquè hi ha indústria, perquè - i cal tenir-ho també en compte - hi havia el Govern de la Generalitat, el govern autònom d'una bona part de la petita i mitjana burgesia, cap dels interessos econòmics de les quals no tenien res a guanyar amb Sanjurjo, Mola o Franco al Poder. I si a Bilbao el president Aguirre hagués presidit ja el Govern d'Euscadi, Mola no s'hauria aixecat o hauria fet la mateixa fi que Goded a Barcelona. Però tot i la manca de Govern autònom, Biscaia, país de "concentracions obreres", quedà a mans de la República.

En conclusió: la República es salvà fonamentalment en dos territoris en els quals per torna la qüestió nacional ha estat assimilada per les masses de les dues "concentracions obreres" més importants de la Península. I això val encara per a Astúries, país de mines i de metal·lúrgica, més que no pas de vaques lleteres i de sidra. Cal tenir-ho també en compte i es divagarà menys.

Perduda la guerra se'ns ha plantejat el deure de reconquerir allò perdut i mireu on s'han iniciat els moviments de protesta que han posat de debò seriós Franco: a Bilbao el 1947, a Barcelona el 1951 i el 1957. No minimitzem en allò que valen les protestes d'estudiants de cap ciutat peninsular - al cap i a la fi fills de fabricants i de rics més que no pas de pobres -, com no negligim ni la mateixa Pamplona, amb més creus que xemeneies. Allò que no és permès a cap marxista és desorbitar els fets i, encara pitjor, enganyar-se o enganyar.

Barcelona ha fet la primera vaga general d'Espanya ~~total~~ ^{el 1920} fa un segle; Barcelona ha creat la primera federació obrera peninsular, Barcelona ha anat al capdavant de tots els moviments democràtics, ha estat la primera a proclamar la República, ha estat, per no citar massa, la primera a fer, sobre les bases del marxisme-leninisme, la unitat política de socialistes i comunistes en un país del món capitalista.

Ha estat la primera a barrar el pas al feixisme. I serà la primera a fer caure aquest règim de sang i de lladronici que es diu franquisme. No seran, encara que molt estimables, els manifestos, les dimissions o les resistències de la intel·lectualitat lliure i avançada de Madrid, ni les esporàdiques protestes que, per molt significatives, no tindran mai el tou o la base sòlida que la concentració obrera pot donar.

Ara bé : aquesta afirmació, vol dir que la classe obrera ho farà tot ? Atès el volum i el caràcter dràstic de l'aparell repressiu de l'estat franquista i la divisió actual dels treballadors, cal respondre per la negativa, i serem realistes i verídics.

Realisme que no té res a veure amb el pessimisme. Car Franco està avui més sol que el 1939 i el conjunt hispànic més arruïnat que fa vint anys. La base social i política del govern de Franco no para fa mesos de reduir-se i ho està ja a les proporcions, no d'una classe o fragments d'una classe, sinó a les d'una simple banda d'apropitadors de la dictadura i d'uns militars que intenten salvar allò insalvable. Les forces econòmiques que, al caliu de la derrota de la República i de la repressió del moviment obrer, havien fet negocis fabulosos, com que han passat a la història les bones anyades, es separen de Franco cada dia més.

Aquestes forces són sobretot les burgesies industrials de Catalunya i Bascònia que, no tenint ja cap raó de mantenir l'armistici derivat de la victòria franquista, tornen a la càrrega contra la burgesia agrària, que és en realitat la mestressa hegemònica de l'Estat espanyol.

I el conflicte esclatarà més o menys violent d'aquest cantó, la qual cosa posarà fatalment en el mateix camp burgesos i treballadors industrials. Coincidència tàcita més que cerada i pactada, però acció indiscutiblement revolucionària.

Les formes, els noms i fins i tot el lloc són d'una valor accessori i episòdic. El fet important és que es produirà - es produeix - en zones de "concentracions obreres", que són determinants. No canviarà res que Franco rebí a Madrid la darrera empenta o el tret de gràcia que l'esborrarà de l'escena política, car la veritable arma que engegà aquest tret saludable és a mans d'unes forces socials i econòmiques que resideixen a Euscadi i, sobretot, a Catalunya.

Un nou "protector" del P. S. U. de C. : "La Verdad"... sobre bases gens verídiques.

Cal reconèixer que Josep del Barrio és fèrtil en iniciatives. Tan fèrtil, podríem dir, com el B. P. del P. C. d'E. per a presentar una vegada més cada any, i cada any diferent, una iniciativa per a fer la "unitat" dels espanyols.

Del Barrio, format en la mateixa escola, educat en els mateixos mètodes, ha esdevingut un èmul de qualitat del Buró en l'art d'intentar confondre la gent i per això, és clar, tant o més sovint que el Buró Polític, llança noves idees en mires, ell, de fer la unitat dels comunistes... fora de llurs respectius partits. La darrera de la sèrie és voler celebrar un anomenat "Gran Congrés" de tots els comunistes espanyols. I en aquest concepte inclou, com ho fa el B. P., els militants del P. S. U. de C.

Sempre ens havia semblat que l'hostilitat de del Barrio contra la direcció del P. C. d'E. no recolzava pas en un problema de principis, ans bé estava alimentada per una simple qüestió de ressentiment i de rivalitat personals. La qual cosa és evident que no té res a veure amb el marxisme-leninisme, ni amb els interessos del nostre moviment obrer, ni amb l'alliberament dels nostres pobles. Si mai, però, havíem pogut tenir certs dubtes sobre les idees-motor de del Barrio, els havesaït la seva darrera pensada de celebrar el seu "Gran Congrés" i els mètodes que practica per a aconseguir-ne la celebració.

En primer lloc, el mètode del parany. Car, si no, què vol dir tant d'enrenou atribuïnt una tal iniciativa als "companys de Tolosa" ? És que, per ventura, no fou precisament del Barrio, i des de París, qui va suggerir una tal idea als "companys de Tolosa" ? ; qui els va donar directives per a la celebració de la primera "assemblea" (12 persones, tres de les quals, almenys, simples oients) ? ; qui va anar des de París a Tolosa a fer l'"informe inaugural" protocol·lari ? ; qui, després, a París i des de París, va rebre consultes dels "companys de Tolosa" i els va donar instruccions per a celebrar la segona "assemblea" ? ; qui, a París, va reunir una altra "assemblea" un dels acords de la qual és adherir-se als acords de l'"assemblea" dels companys de Tolosa ? Francament, si aquest no fos un sistema de trama tan usat pel B. P. del P. C. d'E. - i que tant de mal ens ha fet a tots, la broma del del Barrio faria riure.

En segon lloc, talment com el B. P. del P. C. d'E., el mètode de confondre els socialistes unificats de Catalunya amb els comunistes espanyols. Quin interès té del Barrio a alimentar una tal aberració ? Car del Barrio sap que, per bé que units per una mateixa ideologia, el P. S. U. de C. i el P. C. d'E. són dos partits independents l'un de l'altre. Aleshores, què vol dir la idea del tal "Gran Congrés" al qual acudirien militants actius, passius i ex-militants d'ambdós partits ? Què vol dir, també, en boca o en la ploma de del Barrio quan identifica el P. S. U. de C. amb els que no són res més que la secció regional catalana dirigida i monopolitzada pel B. P. del P. C. d'E. ?

Del Barrio sap que això és cert i fa semblant d'ignorar-ho, com sembla ignorar que l'única continuïtat i legalitat del P. S. U. de C. resideix en el seu secretari general, company Joan Comorera, avui amenaçat de mort per Franco; en el seu Comitè Executiu Provisional i en els seus militants que a dins i a fora de Catalunya han defensat i defensen la seva integritat, la seva independència, el seu caràcter nacional de Catalunya, tota inspirats per la saba més pura del marxisme-leninisme. Del Barrio sap tot això i, en fer semblant d'ignorar-ho, ajuda conscientment, en la mesura que li és possible, a mantenir una confusió perjudicial al moviment comunista hispànic del qual, segons ell diu i sense que ningú li ho hagi demanat, s'ha originat en providencial salvador. Volem dir ben francament a del Barrio que el Buró Polític no podia demanar-li un servei millor, ni podia fer al moviment comunista hispànic un servei pitjor.

I la paradoxa més gran - per no qualificar-ho més durement - consisteix en què del Barrio, per a portar endavant la seva acció, ha tingut la desimboltura de copiar un títol, "La Verdad", que el més elemental sentit del respecte a la veritat i a la història del moviment comunista i obrer internacional li hauria hagut de privar, sense parlar de la modestia.

En allò que es refereix al P. S. U. de C., volem dir a del Barrio que dormi tranquil. En vèncer la crisi que ens fou provocada pel B. P. del P. C. d'E., el P. S. U. de C., afirmat més que mai en els principis del marxisme-leninisme, al servei de la unitat de la classe obrera de Catalunya, ha extirpat de soca-rel del seu si mètodes nocius que el propi del Barrio, durant un temps, havia aprovat i practicat i encara segueix practicant. Que dormi, doncs, tranquil del Barrio quan pensi en el P. S. U. de C.: aquest ja té qui vetlla per ell - per drat i per obligació - i el va consolidant i engrandint. En el seu dia, el P. S. U. de C. celebrarà el seu Congrés democràticament i legalment convocat i per consegüent es pot passar de "protectors" de l'estil del Barrio.

Mentrestant, d'ençà de fa vuit anys i gràcies a haver vençut la crisi que ens fou provocada, el P. S. U. de C. continua i continuarà obert a totes les rectificacions necessàries d'errors, a l'examen de possibles errors, a la reparació de possibles injustícies, a donar per liquidades determinades sancions, sense vexacions ni superioritats per a ningú, i a incorporar en els seus rangs els fills millors del nostre moviment obrer i del poble de Catalunya.

Amb la practica consegüent i intransigent de la nostra democràcia interna, amb un innombrable treball col·lectiu de direcció política, fidel al seu caràcter nacional de Catalunya i a l'internacionalisme proletari, el P. S. U. de C. continuarà en l'acompliment de la seva missió unificadora de la nostra classe obrera, conduint el poble de Catalunya pel camí de l'alliberament social i nacional.

Els èxits dels oportunistes

Els elements que han dividit el P. S. U. de C. han fet circular del 1944 ençà almenys una "justa" consigna anual. I totes han tingut el mateix èxit. Prova, doncs, evident que no es sap trobar el desallorador en l'obra d'alliberar els nostres pobles i conduir-los pròviament a la unió que farà possible aquest alliberament.

L'última consigna de la sèrie, pel que fa a Catalunya, és la rescalfada "Solidaritat Catalana".

La "Solidaritat" que ara es propugna no compta, però, amb cap element ni escadusser d'Esquerra Republicana, ni d'Acció Catalana, ni de la Unió Democràtica, ni del moviment Socialista, ni de ningú de Catalunya, per tal com els estrenus "solidaris" no tenen entrada als domicilis de les direccions d'aquests partits. Continua, doncs, l'experiència de voler captar-se la base a esquena de les direccions...

Faltava Estat Català. Aquí teniu, doncs, allò que diu, entre altres coses, el seu butlletí del mes de febrer:

"D'altres, que antany es preocupaven ben poc dels drets inalienables de Catalunya, proclamaven darrerament, en un congrés fantasmagòric (sic) i amb llur oportunisme ben conegut (resic), "el reconeixement del dret de Catalunya, Euzcadi i Galícia a l'autodeterminació, comprès el dret de separació"... ço que no els priva, uns mesos més tard, demostrant una confusió d'esperit ben significativa per a nosaltres, de reduir aquest dret a les proporcions ben tres més modestes d'un simple "restabliment de les llibertats autonòmiques del poble català". I més avall: "Tampoc no ens interessen fal·lacioses "Solidaritats" ni "Unions" que, sota pretext d'aglutinar i de reforçar, només serveixen per a degradar tota acció política..."

Aquests són els resultats de voler fer passar tou per bòtia grossa. Així, amb qui compten els solidaris a Catalunya? No compten amb ningú. I no hi compten, perquè Catalunya és políticament major d'edat i és un tot nacional que es pot passar de direccions polítiques foscoteres mogudes per interessos especulatius i no d'amor a les llibertats socials i polítiques del poble català.

I igual la classe obrera, més avançada que la del centre, on la del centre fa el paper d'illot enmig d'un oceà de formes de producció eminentment agràries.

La missió de la "Solidaritat" de què ara es parla, amb aquest nom o el que es voldrà, és missió del P. S. U. de C., un P. S. U. de C. unit, nacional de Catalunya, amb direcció radicada a Catalunya, orgànicament independent, tal com es va fundar el 1936 i no mixtificat pel caprici d'uns dirigents curts de vista i uns criats atents només a llurs situacions personals i amb un odi terrible al treball dintre una fàbrica o onsevilla.

L'evolució constructiva del moviment comunista i obrer internacional.

Conseqüents amb l'internacionalisme proletari, vam saludar en el moment oportú la represa de relacions amicals entre el Partit Comunista de la Unió Soviètica i la Lliga dels Comunistes Iugoslaus. Fidels al mateix principi, vam saludar el XXè Congrés de P. C. de la Unió Soviètica, del partit eix del moviment comunista i obrer internacional, com un tombant saludable en la història de tots els partits comunistes i obrers del món enter i en el sistema de relacions que han de mantenir i mantindran units aquests partits en llur missió històrica de salvaguardar i de consolidar la pau i de construir el socialisme. Com un tombant saludable, tanmateix, de la història del proletariat internacional.

No contradiuen pas la nostra convicció, ni ens la fan trontollar, les incidències ni les contradiccions que en el curs del moment històric que vivim es posen de manifest en el si de certs partits i entre diversos partits. Sabem per la llei de la història que són accidents inevitables en tot procés revolucionari; car vivim un procés revolucionari dens, feixuc i complex durant el canvi de la societat capitalista devers el socialisme.

Allò que compta per a nosaltres és la sortida que es produeix després de cada crisi, gran o petita, dins de cada partit o de partit a partit. I a la vista de tots està que aquesta sortida - o aquestes sortides - són constructives, la qual cosa permet avançar a un ritme segur cap a la meta que ens és comuna a tots. La qual cosa permet, també, veure el futur amb confiança que mai més no es tornarà a una situació de trencament i d'enemistat dins del conjunt ideològic i polític en el qual recolza la causa del socialisme per a triomfar.

Aquesta confiança nostra que radica, sobretot, en la nostra convicció de la perspectiva socialista que espera tot el món, es veu reforçada amb el resultat final de totes les entrevistes i reunions internacionals i internacionalistes que s'han celebrat i continuen entre els diversos partits comunistes i obrers dels països socialistes o en vies de construir el socialisme, com, també, entre partits comunistes de països capitalistes i de països socialistes • en vies de construir el socialisme.

Mirem, per començar, les resolucions de Belgrad i de Moscou signades pel P. C. U. S. i la Lliga dels Comunistes Iugoslaus; els comunicats sortits després de la reunió dels representants del Partit Comunista d'Itàlia, com més tard del Partit Comunista francès, amb la mateixa L. dels C. I.; el comunicat aparegut després de la reunió de Txu-en-Lai amb els representants del Partit Obrer Unificat de Polònia a Varsòvia i més tard d'aquests mateixos dos partits a Pequín; el resultat de les reunions hagudes entre representants del P. C. F. i els del P. C. de Bulgària i després de Romania; mirem, també, el comunicat posterior a la reunió, a Moscou, dels representants del P. C. d'Albània i els del P. C. U. S., el comunicat comú dels representants del Partit Socialista dels Treballadors d'Hongria i dels del P. C. de la U. S. signat a Moscou; registrem el projectat viatge de Mao-Tse-Tung a Polònia del qual podem tenir la seguretat que serà beneficiós per a la classe obrera i el poble d'altres països, com per al moviment comunista i obrer internacional. I també cal notar amb satisfacció els contactes, primer, entre el Partit Obrer (socialista) Belga i la L. dels C. Iugoslaus, i més tard entre el Partit Socialista Japonès i el P. C. de la URSS. Xina.

La nostra confiança es reforça quan sabem que tots aquests contactes recolzen sobre bases tan sòlides com les que dona el respecte al principi leninista de la igualtat de drets entre partits i les particularitats nacionals de cada país en llur respectiva marxa cap al socialisme, sense perdre, ans bé confirmant, els vincles que els uneixen en mèrits d'un altre principi leninista com l'internacionalisme proletari.

Aquest és el camí just, en el qual no s'ha desviat mai, ni es desviarà, el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

LA SALUT DE COMORERA ÉS CADA COP MÉS PRECÀRIA, A LA PRESÓ, I EL CONSELL DE GUERRA ÉS IMMINENT. AJUDEU-NOS A LES NOMBROSES DESPESES DEL PROCÉS ENVIANT DE SEGUIDA TOTA L'AJUDA QUE PUGUEM A L'ADREÇA DE LA FÓRMULA ADJUNTA.